

Ivan Hartmann

Muzikanti z různých „světů“

(Unijazz – 2001)

Pražský soubor Marcipán, který na desku „Kolik cukru, tolik mandlí“ (Arta, 2001, 51:08) vybral moravské a slovácké písně, hraje plnou, kyprou hudbu, probarvenou do nejmenších detailů. Zvuk Marcipánu může připomenout někdejší 1.

Českomoravskou nezávislou hudební společnost (dnešní Čechomor) z počátku devadesátých let, kdy vydala tuzemské lidové písně na akustickém albu „Dověčnosti“. Tehdy totiž s kapelou hrál i vedoucí Marcipánu Jiří Hodina. V Marcipánu se ale takové pojetí prolíná s interpretačními způsoby, jakými lidovou hudbu posunuje k world music třeba brněnský Teagrass. Ovšem „průnik Českomoravské s Teagrassem“ u Marcipánu vědomý, natož cílený není. Marcipán interpretuje lidovou muziku podle svého gusta a jeho album představuje jeden z nejvýznamnějších počinů svého druhu.

Při nahrávání se sešli muzikanti z různých „světů“. Možná je ojedinělé, jak se tak různě založení hudebníci shodli na jednolitém tvaru, pro který je sice lidová muzika nepominutelným východiskem, ale zároveň podnětem k nadstylovému zpracování: v tomto ohledu je příkladná instrumentálka Taneční, ale obdobně zpracovaných instrumentálních pasáží je i v ostatních písních řada. Charakterizující je klavír hraný místy jako cimbál, housle odkazující k dávným motivům, saxofonem či klarinetem, který je melancholický i klecmersky odstíněný, akustická kytara, jež si dovolí zahrát také rockový riff (Na kyjovském poli), aniž by to působilo násilně.

Hodinův mocný, přiměřeně bodrý zpěv melodie krásně tvaruje, Prokopcové hlas je nepominutelně průrazný a ostrý. Hlasy i nástroje se dobře doplňují a vzájemně inspirují. Je radost na tak „švarnou“ muziku „pohledět“.